Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ EDOUARD MICHEL

ΜΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΠΕΤΡΟΣ, 45 ἐτῶν. ΜΑΡΘΑ, 40 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα σαλόνι στὸ σπίτι τῆς Μάρθας. Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μάρθα συνομιλοῦν).

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἐγώ, Μάρθα, σᾶς ἀγαποῦσα πάντα, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ...

ΜΑΡΘΑ.— Τὸ εἶχα καταλάβει ὅτι μ' ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ παντρευτῶ.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μάρθα... Εἶμαι πρόθυμος καὶ τώρα, ἂν θέλετε, νὰ σᾶς δώσω τὴν καρδιά μου καὶ τὸνομά μου.

ΜΑΡΘΑ.— Ὤ, φίλε μου!... Τώρα πειά!... Εἶνε ἀργὰ πειά, ἀγαπητέ μου...

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὴν τὸ λέτε αὐτό. Ἐκτὸς ἂν ζῆτε μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν παληῶν σας περιπετειῶν. Εἶμαι βέβαιος πὼς θᾶχατε πολλὲς αἰσθηματικὲς περιπέτειες στὴ ζωή σας. Εἴσαστε τόσο ὡραία! Καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ εἶσθε...

ΜΑΡΘΑ.— Ἐγὼ περιπέτειες;... Ὄ, ὄχι, ὄχι... Εἶχα πάντα πολὺ δύσκολο γοῦστο. Ἤμουν περήφανη καὶ ἰδιότροπη. Ναί. Ἐξ αἰτίας μάλιστα τῆς περηφάνειας μου ἐφαντάζοντο ὅλοι ὅτι δὲν ἔχω καθόλου καρδιά. Δὲν ἤξεραν ὅτι εἶχα κ' ἐγὼ κάποιο ἰδεῶδες. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ γνώριζα, μοῦ φαινόντουσαν τόσο κοινοί, τόσο πεζοί, τόσο μονότονοι!...

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ τὸν τύπο τὸν ὁποῖο ὀνειροπολούσατε, τὸν συναντήσατε ποτὲ στὴ ζωή σας, ἢ ὄχι;

ΜΑΡΘΑ.— Ναί, ἔλπιζα ὅτι ἐπὶ τέλους, κάπου θὰ συναντοῦσα τὸν ἄνθρωπο τῶν ὀνείρων μου...

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ σὲ ποιὸ μέρος τῆς γῆς τὸν βρήκατε;

ΜΑΡΘΑ.— Ἀκοῦστε. Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν μόνη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου. Τὸ μόνο γεγονὸς ποὺ μοῦ ἔμεινε ἀξέχαστο...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀκούω, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ.— Λοιπὸν ταξείδεια κάποτε γιὰ τὸ Ἀλγέρι. Ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη, ὅπως ἤμουν πάντα στὴν ζωή μου, πήγαινα μόνη μου ὅπου ἤθελα... Ἐπειδὴ δὲ ταξείδεια συχνά, ἤμουν συνηθισμένη στὴ θάλασσα. Δὲν μ' ἐπείραζε ἡ τρικυμία. Καὶ στὸ ταξεῖδι αὐτὸ εἴχαμε τρομερὴ θαλασσοταραχή. Ἀληθινὸ γαλασμό... Ὅλοι ἦσαν κάτω στὶς καμπίνες τους καὶ μόνον ἐγὼ ἔμενα ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαΐζ—λόγκ, πάνω στὸ κατάστρωμα. Ἐθαύμαζα τὴν ἀγριεμένη θάλασσα κ' ἄκουγα μ' εὐχαρίστησι τὴν ἄγρια καὶ καταχθόνια μουσική της. Μοῦ φαινόταν ὅτι βρισκόμουνα σ' ἕνα σύννεφο, ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θάλασσα... Ἔξαφνα ἕνα πελώριο κῦμα ἔσκασε πάνω στὸ κατάστρωμα, μ' ἄρπαξε, μὲ τράβηξε μαζύ του καὶ μὲ παρέσυρε στὴ θάλασσα!

ΠΕΤΡΟΣ.— Ὤ, Μάρθα! Καὶ πῶς σωθήκατε; Ποιὸς σᾶς ἔσωσε;

ΜΑΡΘΑ.— Θὰ πνιγόμουνα, χωρὶς ἄλλο, ἂν ἕνα σιδερένιο χέρι δὲν μ' ἄρπαζε ἄξαφνα μέσα ἀπὸ τὰ κύματα. Κάποιος εἶχε ριχτεῖ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὲ γλυτώση κ' ὁ κάποιος αὐτὸς κατόρθωσε νὰ μὲ σώση μέσα ἀπὸ τὸ ἀφρισμένο πέλαγος.

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ σᾶς ἔσωσε;

ΜΑΡΘΑ.— Μόλις συνῆλθα εἶδα ἐμπρός μου ἕναν ὡραῖο ἄνδρα, ψηλὸν καὶ πολὺ συμπαθητικόν, νὰ μοῦ χαμογελᾶ.— «Εἶσθε πολὺ ριψοκίνδυνη, δεσποινίς, μοῦ εἶπε. Δὲν ἔπρεπε νὰ μένετε στὸ κατάστρωμα μὲ τέτοια τρικυμία».

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν εἶχεν ἄδικο, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ.— «Κύριε, τοῦ ἀπάντησα, σᾶς ὀφείλω τὴ ζωή μου! Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. —«Ἔκαμα τὸ καθῆκον μου, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ σωτήρ μου. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμω διαφορετικά, κ' εἶμαι εὐχαριστημένος γιατί κατόρθωσα νὰ σᾶς σώσω. Ἡ ζωῆ θὰ εἶνε γλυκειὰ καὶ καλὴ γιὰ σᾶς, δεσποινίς. Ἐνῶ...» Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ἔγινε ἄξαφνα πολὺ σοβαρός. Τὸ χαμόγελο ἔσβησε ἀπὸ τὰ χείλη του. Μιὰ ξαφνικὴ μελαγχολία χύθηκε στὸ πρόσωπό του. Σὲ λίγο μοῦ εἶπε: —«Ἀλλάξτε φορέματα κ' ἐλᾶτε, ἂν θέλετε, νὰ μ' εὕρετε στὸ σαλόνι».

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ σεῖς, πήγατε;

ΜΑΡΘΑ.— Ναί. Πῆγα. Τὸ σαλόνι ἦταν ἔρημο. Καθήσαμε ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Γιὰ νὰ πῶ κάτι ἄρχισα νὰ μιλῶ γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς τρικυμίας. «Ναί, μοῦ ἀπάντησε ὁ σωτήρ μου. Ἡ τρικυμία ἔχει κάτι τὸ μεγαλειῶδες. Κ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ αἰσθάνεσθε πολὺ τὴν μουσική, ἀφοῦ σᾶς ἐνθουσιάζει τόσο ἡ συναυλία τῶν κυμάτων. Θὰ ἦταν μάλιστα ὡραῖο ἂν μὲ τὴν μουσικὴ τῆς τρικυμίας ἔσμιγε αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ μιὰ ἄλλη μελωδία. Ὑπάρχει πιάνο ἐδῶ μέσα, δεσποινίς, θέλετε νὰ παίξετε;»

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἐπαίξατε πιάνο;

ΜΑΡΘΑ.— Ὤ, ναί! Ἔπαιξα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! Ποτὲ δὲν ἔπαιξα μὲ τόσο πάθος. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί θεία συμφωνία ἦταν ἐκείνη!... Γιατί ὅπως θὰ ἐννοεῖτε, ἔπαιξα κομμάτια τὰ ὁποῖα συμφωνοῦσαν μὲ τὴν τρικυμία. Ὁ σωτήρ μου μὲ ἄκουε μαγευμένος. Αἰσθανόταν πολὺ κι' αὐτὸς τὴν μουσική...

ΠΕΤΡΟΣ.— Κι' ὕστερα;

ΜΑΡΘΑ.— Ὕστερα; Ὡς τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα μείναμε μαζύ, μόνοι οἱ δυὸ μας στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου. Τί ἀλησμόνητη νύχτα!... Ὅπως ἡ μουσική μου συμφωνοῦσε μὲ τὴν τρικυμία, ἔτσι κ' ἡ ψυχή μου συμφωνοῦσε μὲ τὴν ψυχὴ ἐκείνου ποὺ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὡρῶν μοῦ ἦταν ἕνας ἄγνωστος. Μιλήσαμε κατόπιν γιὰ διάφορα πράγματα. Εἶχε ἀκριβῶς τὶς ἴδιες ἰδέες μ' ἐμένα. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὀνειροπολοῦσα!...

ΠΕΤΡΟΣ.— Τὸ ἐμάντεψα...

ΜΑΡΘΑ.— Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, ἐγὼ ἡ τόσο ψυχρὴ καὶ περήφανη, ἔννοιωθα τὸν ἑαυτό μου νικημένο, ὑποταγμένο κ' εὐχαριστημένο...

ΜΑΡΘΑ.— Νὰ γιατί δὲν θέλω, δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω!...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀγαπούσατε, Μάρθα!...

ΜΑΡΘΑ.— Ἀχ, δὲν ξέρω. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα ἢ νὰ ζήσω μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἢ νὰ πεθάνω μαζύ του.

ΠΕΤΡΟΣ.— Τί εὐτυχισμένος θνητός!

ΜΑΡΘΑ.— Περμένετε δὰ νὰ δῆτε πόσο ἦταν εὐτυχισμένος. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅταν πηγαίναμε πειὰ νὰ κοιμηθοῦμε, μιὰ ἀπότομη δόνησις τοῦ πλοίου μᾶς ἔρριξε τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου! Τότε ἐκεῖνος σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ προστατέψη, μ' ἀγκάλιασε, καὶ τὰ χείλη του πλησίασαν σχεδὸν στὰ δικά μου... Ἐγὼ δὲν ἔκανα καμμιὰ κίνησι, δὲν ἐπεχείρησα καθόλου ν' ἀπομακρυνθῶ, νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Μὰ ἐκεῖνος μ' ἄφησε ἄξαφνα κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ μὲ φιλήση. Ἔτσι ἀποχωριστήκαμε...

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ τὴν ἄλλη μέρα;

ΜΑΡΘΑ.— Τὴν ἄλλη μέρα; Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καὶ ξύπνησα ἀργά. Ἄξαφνα μιὰ ἀσυνήθιστη κίνησις μέσα στὸ πλοῖο μ' ἔκαμε νὰ βγῶ νὰ δῶ τί τρέχει. Ντύθηκα κι' ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα. «Ἕνας ἄνθρωπος ἔπεσε στὴ θάλασσα!» μοῦ εἶπαν.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μήπως ἦταν ὁ σωτήρ σου;

ΜΑΡΘΑ.— Ναί. Τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ μακρυὰ καθὼς παράδερνε μέσα στὰ κύματα. Κατέβασαν γρήγορα βάρκες, κ' ἔσπευσαν νὰ τὸν σώσουν. Αὐτὸς ὅμως ἀρνιόταν κάθε βοήθεια, καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὶς βάρκες. Ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ πνιγῆ καὶ τὸ κατώρθωσε...

ΠΕΤΡΟΣ.— Εἶνε τρομερό! Ἀλλὰ γιατί;

ΜΑΡΘΑ.— Ἐγὼ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ κρατηθῶ. Αἰσθάνθηκα τὰ γόνατά μου νὰ τρέμουν καὶ σωριάστηκα τέλος πάνω στὸ κατάστρωμα. —«Μὴν τὸν λυπᾶσαστε, δεσποινίς, μοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε νὰ πεθάνη, γιατί ἦταν ἕνας ἐγκληματίας τὸν ὁποῖο μεταφέραμε στὸ Ἀλγέρι. Ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ τὸν εἴχαμε ἀφήσει ὑπὸ ἐγγύησι ἐλεύθερο μέσα στὸ πλοῖο».

ΠΕΤΡΟΣ.— Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε αὐτό;

ΜΑΡΘΑ.— Φαντάζεσθε πειὰ τί κεραυνὸς ἦταν αὐτὸ γιὰ μένα! Ἐξηγοῦσα πλέον καὶ τὴ μελαγχολία του καὶ τὸ ὅτι δὲν τόλμησε νὰ μὲ φιλήση. Δὲν θέλησε ν' ἀγγίση μὲ τὰ χείλη του τὰ ἀγνὰ χείλη τῆς νέας κόρης ποὺ ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο. Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἐγὼ δὲν μπόρεσα ν' ἀγαπήσω κανένα, κανένα πειὰ στὸν κόσμο! Δὲν μπόρεσα νὰ πιστέψω πειὰ σὲ κανένα. Ἤ. γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν μπόρεσα νὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωή, ποὺ ξύπνησε τὸν ἔρωτα μέσα στὴν καρδιά μου, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ ἐνῶ ἦταν ἕνας ἐγκληματίας μοῦ φέρθηκε τόσο ἱπποτικά!... Νὰ ἡ μόνη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου, φίλε μου... Νὰ γιατί δὲν θέλω, δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω... Ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς νεκροῦ...

EDOUARD MICHEL